

Vo viere vedúcej k ospravedlneniu

(Zo série *Základné učenia biblickej viery.*)

A teda vedzte, že tí, ktorí sú z viery, sú synmi Abrahámovými.

A tak teda tých, ktorí sú z viery, žehná Boh s veriacim Abrahámom.

Galatským 3:7 a 9

Náboženský ľudia (nie biblickí veriaci) dúfajú v svoje náboženstvo a v to, že im potom, v hodine smrti, pri prechode z časného do večného života, prinesie nejaký úžitok. Biblická viera, ako sme už písali, pôsobí v prítomnosti a ňou veriaci teraz a tu s istotou uchopuje budúce veci. Príkladom a vzorom takej viery je Abraháмова viera.

Podstata Abrahámovej viery

Tento významný starozákonný príbeh o Abrahámovi a jeho viere je zapísaný v Knihe Genezis 11:26-25:8. Abram (neskôr Abrahám) nielenže poslúchol Hospodina, vyšiel zo svojho domova a išiel do ďalekej a neznámej krajiny (Genezis 12:1-2), ale sa aj spoľahol na Božie zaslúbenie veľkého potomstva, aj keď dovtedy nemal ani jedného potomka a podľa ľudskej skúsenosti ho už ani nemohol očakávať (Genezis 15:2-3). Hospodin mu zaslúbil, že jeho potomstva bude tak mnoho ako hviezd na nebi a že ho ani nebude môcť spočítať (Genezis 15:5). Abrahám sa bezvýhradne spoľahol na tieto slová, uveril Hospodinovi a Božie slovo o tomto bezvýhradnom spoľahnutí sa/uverení hovorí, že mu to Hospodin počítal za spravodlivosť (Genezis 15:6). Táto spravodlivosť mu je počítaná len na základe viery v Božie zaslúbenie (Rímskym 4:5, Galatským 3:6). Neskôr Boh svoje zaslúbenie potvrdil aj prísahou (Genezis 22:16, 24:7; Židom 6:17).

Základom a plnosťou Abrahámovej spravodlivosti bola jeho viera. Pritom základnou črtou, podstatou Abrahámovej viery a jeho vzťahu k Bohu bolo spoľahnutie sa na Boha a jeho zaslúbenia.

Abraháмова viera bola upnutá na Boha a jeho zaslúbenia, smerovala k Bohu a opierala sa o Boha. Abrahám veril, že hneď ako Boh niečo zaslúbil (prehlásil, povedal), treba to brať tak, že je to už skutočnosť, že je to už hotová vec, aj keď to ešte nemôžeme vidieť, nemáme pre to ešte žiaden dôkaz: „ako je napísané: Učinil som ťa otcom mnohých národov – pred tvárou Boha, ktorému uveril, a ktorý oživuje mŕtvych a volá to, čo nie je, ako čo by bolo“ (Rímskym 4:17). Potvrďuje to aj ďalší verš (Rímskym 4:18): „... tam, kde nebolo nádeje, uveril v nádej“, ktorý poukazuje na to, že Abrahám mal prítomnú vieru v Božie zaslúbenia a na tejto prítomnej viere stála jeho nádej o budúcnosti. Podľa jeho a Sárinych telesných zmyslov a skúseností už nemali žiadnu nádej na deti, ale viera v Boha a jeho zaslúbenia uviedla do života, zreálnila aj nádej vo vlastné potomstvo.

Apoštol Pavol v Liste Rímskym vysvetľuje ospravedlnenie milosťou z viery. Vysvetľuje, že je to práve „abrahámovská viera“, ktorá vidí dopredu ponad svedectvo telesných zmyslov: „(16) Preto z viery, aby bolo podľa milosti, aby bolo zaslúbenie pevné všetkému semenu, nie len tomu zo zákona, ale aj tomu z viery Abrahámovej, ktorý je otcom všetkých nás – (17) ako je napísané: Učinil som ťa otcom mnohých národov – pred tvárou Boha, ktorému uveril, a ktorý oživuje mŕtvych a volá to, čo nie je, ako čo by bolo; (18) ktorý tam, kde nebolo nádeje, uveril v nádej, aby bol otcom mnohých národov podľa povedaného: Tak bude tvoje semä; (19) a neoslbnúc vo viere nehľadel na svoje už umŕtvené telo majú okolo sto rokov ani na umŕtvenie života Sáry (20) a nepochyboval o zaslúbení Božom v nevere, ale bol posilnený vo viere dajúc slávu Bohu (21) a súc cele istý toho, že to, čo zaslúbil, je mocný aj urobiť, (22) preto mu to aj bolo počítané za spravodlivosť.“ (Rímskym 4:16-22).

Abrahám vierou prijal za pravdivé to, čo mu zaslúbil Boh, a nie to, čo mu hovorili zmysly, aj keď to boli jeho vlastné zmysly: „nepochyboval o zaslúbení Božom v nevere... súc cele istý toho, že to, čo (Boh) zaslúbil, je mocný aj urobiť“ a „preto mu to aj bolo počítané za spravodlivosť“ (Rímskym 4:20-22). Toto poukazuje na podstatu Abrahámovej viery – Abrahám sa sústredil na to, čo Boh zaslúbil, a nehľadel na okolnosti svojho života. To je aj dnes podstatou biblickej viery, ktorá je založená na Bohu, jeho neobmedzenej moci a neohraničených možnostiach. K Abrahámovi Boh hovoril priamo. Dnes je to viera založená na zaslúbeniach a prehláseniach

Božieho slova.

Vo verši Rímskym 4:11 apoštol Pavol nazýva Abraháma „otcom všetkých veriacich“. Otcom tých, „ktorí kráčajú v šľapajach viery... nášho otca Abraháma“ (verš 12). To znamená toľko, že pravá biblická viera, viera, ktorá vedie k ospravedlneniu z milosti, je viera, ktorá je rovnakej podstaty ako bola Abraháмова viera. Je to viera, ktorá vedie k rovnakému správaniu a vzťahu s Bohom, k akému viedla viera Abraháмова. Je to viera, ktorá sa spolieha na Boha a jeho zaslúbenia.

Ako je to s ospravedlnením dnes?

Aj dnes je to s ospravedlnením rovnaké, ako to bolo s Abrahámovým ospravedlnením. Aj dnes je ospravedlnenie z milosti a z viery samotnej – bez vlastných zásluh, teda nie zo svojich skutkov: „Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť“ (Rímskym 4:5). Aj dnes sa viera v Boha a jeho zaslúbenia počíta za spravodlivosť rovnako ako vtedy, keď Abrahám uveril Bohu, a počítalo sa mu to za spravodlivosť (Galatským 3:6). Aj dnes Boh vyhlasuje za spravodlivého toho, kto verí v neho a v jeho zaslúbenia spásy a večného života. Dnes je to viera v evanjelium ukrižovaného a vzkrieseného Ježiša Krista (Rímskym 4:23-25).

Viera v evanjelium

Evanjelium Ježiša Krista, dobrá správa o spasení z milosti zo samotnej viery, obsahuje základné jednoduché fakty, ktorým keď človek uverí, Boh mu jeho vieru počíta za spravodlivosť. Tieto základné fakty, ktorým má človek uveriť, Svätý Duch nechal zapísať prostredníctvom apoštola Pavla v Liste Rímskym 4:23-25 a 1. liste Korinským 15:1-4.

Rímskym 4

V štvrtej kapitole Listu Rímskym Pavol rozoberá základné črty Abrahámovej viery. Zdôrazňuje, ako sme už viackrát uviedli, že podľa starozákonných Písem Abrahám pred Bohom nebol ospravedlnený zo svojich skutkov, ale jeho viera mu bola počítaná za spravodlivosť (Genezis 15:6; Rímskym 4:5; Galatským 3:6). V posledných veršoch tejto kapitoly Pavol príklad Abrahámovej viery aplikuje priamo na veriacich dnešných dní: „A nie je to napísané iba pre neho (Abraháma), že sa mu počítalo, ale aj pre nás, ktorým sa má počítať, nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.“ (Rímskym 4:23-25). V týchto veršoch sú uvedené nasledovné skutočnosti: 1. Ježiš Kristus bol vydaný na smrť pre naše hriechy; 2. Boh vzkriesil

Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych a 3. kto tomuto (tejto správe) uverí, bude mu to počítané za spravodlivosť.

1. Korinským 15

V 1. liste Korinským apoštol Pavol veriacim v Korinte pripomína zvesť evanjelia, ktorú im kázal, ktorej uverili a skrze ktorú boli aj spasení: „A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte, skrze ktoré i spasení bývate, ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval, iba ak by ste boli nadarmo uverili. Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písma a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa písma“ (1. Korinským 15:1-4). Tu Pavol uvádza nasledovné skutočnosti: 1. Kristus zomrel za naše hriechy; 2. bol pochovaný a 3. tretieho dňa vstal z mŕtvych. Pritom Svätý Duch zdôrazňuje, že toto všetko sa udialo podľa starozákonných prorociev tak, ako sú zapísané v starozákonných písma. Tieto skutočnosti sa stali naplnením prorociev a v širšom ponímaní naplnením zaslúbení Božej rady (Božieho plánu) spasenia. K svedectvám písma pribudlo neskôr aj svedectvo očitých svedkov vzkrieseného Pána Ježiša Krista (verše 5 až 8).

Súhrnne môžeme povedať, že jadrom evanjelia Ježiša Krista, skrze ktoré sme spasení, sú skutočnosti, ktoré sa týkajú výlučne iba osoby Ježiša Krista, a to iba jeho smrti a vzkriesenia. Sú nasledovné: 1. Kristus bol vydaný Bohom Otcom na trest smrti za naše hriechy, 2. bol pochovaný, 3. Boh ho vzkriesil tretieho dňa z mŕtvych a 4. ten, kto verí v tieto fakty, je Bohom ospravedlnený (veriacemu v tieto fakty Boh pripočítava spravodlivosť Ježiša Krista). Kto uverí týmto základným pravdám (jadru) evanjelia Ježiša Krista, je, ako hovorí Písmo, spasený a vzťahujú sa na neho všetky zaslúbenia týkajúce sa spásy a večného života.

Čo je zasľúbené veriacemu v evanjeliu(m) Ježiša Krista?

Dôležitým rysom Božieho charakteru je skutočnosť, že to, čo hovorí, môže aj uskutočniť, a to aj uskutoční, lebo jeho slovo sa k nemu nikdy nenavrúti prázdne, ale vykoná to, na čo bolo poslané (Izaiáš 55:11). Všetky starozákonné zasľúbenia dané Abrahámovi, Mojžišovi, Dávidovi a ostatným v prorokoch sú naplnené v Ježišovi Kristovi.

V Liste Rímskym 8:32 je uvedené: „Ktorý to neušetril vlastného Syna, ale ho za nás za všetkých, ako by nám s ním potom i všetkého nedaroval!“ A podľa 2. listu Korinským 1:19-20 to všetko, čo nám Boh v Synovi daroval, sú všetky jeho (Božie) zasľúbenia, koľkokoľvek ich je: „Lebo Syn Boží, Ježiš Kristus, ktorý bol skrze nás medzi vami kázaný... nebol áno a nie, ale bolo áno a v ňom. Lebo všetky zasľúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom áno a preto aj skrze neho amen, Bohu na slávu skrze nás.“

Boh dodržal svoje slovo (zasľúbenie) dané Abrahámovi o semene (jedin. číslo; Galatským 3:16) – toto sa naplnilo v Ježišovi Kristovi z Nazareta. Do platnosti vošla nová zmluva, ktorá bola zasľúbená cez proroka Jeremiáša 31:31-35 (pozri aj Židom 8:6-13). Jej ručiteľom je Ježiš Kristus (Židom 7:22) a zasľúbený a zoslaný Svätý Duch je jej závdavkom, závdavkom zasľúbeného dedičstva (Lukáš 24:49; Ján 14:26; Efezským 1:13-14; 2. Korinským 1:22, 5:5).

V súčasnosti veriaci v Ježiša Krista očakávajú naplnenie zaslúbenia, že sa Ježiš Kristus znova vráti sem na zem a že bude nové nebo a nová zem (2. Petra 3:4-13). Zvestujú evanjelium v istote viery podľa zaslúbenia, že Kristus je s nimi tak, ako to pri svojom nanebovzatí zaslúbil (Matúš 28:20). A tiež vo viere v to, že podľa zaslúbenia cez proroka Joela (2:28) je Svätý Duch daný v Ježišovi Kristovi ako Židom, tak aj pohanom. Tým sa naplňuje zaslúbenie, že v Abrahámovi a jeho semene (v Ježišovi Kristovi) budú požehnané všetky národy.

Všetky zaslúbené požehnania súvisia s vierou a platia pre všetkých, ktorí sa, podobne ako Abrahám – prostredníctvom viery (dnes viery v evanjelium), stávajú synmi Božími, semenom Abrahámovým a podľa zaslúbenia dedičmi (Galatským 3:26-29; Rímskym 4:9 a 16).

... Abrahámovi sa počítala viera za spravodlivosť.

Rímskym 4:9

A ak ste vy Kristovi, teda ste semenom Abrahámovým a podľa zaslúbenia dedičmi.

Galatským 3:29

Umiestnené dňa: 31. 8. 2015

Upravené dňa: 31. 8. 2015